

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Anatoli Jurcov,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Anatoli
Jurcov împotriva Penitenciarului nr. 17 Rezina, intervenient accesoriu Compania
Națională de Asigurări în Medicină, privind obligarea asigurării cu poliță medicală
și repararea prejudiciului moral,
împotriva deciziei din 11 februarie 2025 a Curții de Apel Nord

*(Dosarul nr. 2ra-421/25
NR. PIGD 2-23111238-01-2ra-01072025)*

Recursul este vădit neîntemeiat în temeiul art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură
civilă. Dezacordul recurentului cu decizia contestată nu constituie temei de casare a
acesteia.

Au examinat anterior cauza judecătorească:

Judecătoria Orhei, sediul central, jud. V. Pîslariuc,
Curtea de Apel Nord, jud. R. Holban, S. Ghercavii, C. Prisacari

27 mai 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de Anatoli Jurcov,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Oxana Parfeni,

Ion Munteanu, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 6 august 2023, Anatoli Jurcov a depus cerere de chemare în judecată împotriva Penitenciarului nr. 17 Rezina, solicitând obligarea penitenciarului să îl asigure cu poliță de asigurare medicală obligatorie, precum și încasarea din contul pârâtului a prejudiciului moral în mărime de 3.000 euro, pentru pretinsa încălcare a drepturilor sale și cauzarea unui prejudiciu sănătății.

2. În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că este deținut în Penitenciarul nr. 17 Rezina și, totodată, are statut de pensionar, motiv pentru care, în opinia sa, urmează să beneficieze de poliță de asigurare medicală obligatorie, în temeiul art. 4 alin. (4) lit. j) din Legea nr. 1585 din 27 februarie 1998 cu privire la asigurarea obligatorie de asistență medicală.

3. Reclamantul a susținut că polița de asigurare medicală obligatorie asigură un nivel diferit al serviciilor medicale, precum și posibilitatea exercitării controlului de către Compania Națională de Asigurări în Medicină asupra calității serviciilor medicale acordate.

4. În acest sens, reclamantul a invocat că, în privința persoanelor deținute, nu ar exista un control efectiv asupra calității serviciilor medicale acordate, iar serviciile medicale prestate în sistemul penitenciar ar fi de o calitate joasă, fapt care, în opinia sa, determină un nivel ridicat al îmbolnăvirilor și deceselor în rândul deținuților.

5. Reclamantul a menționat că asigurarea sa cu poliță medicală obligatorie ar determina prestatorul de servicii medicale din cadrul Penitenciarului nr. 17 Rezina să respecte drepturile deținuților și să acorde servicii medicale calitative, întrucât, în cazul acordării asistenței medicale prin sistemul asigurării obligatorii, orice deținut s-ar putea adresa Companiei Naționale de Asigurări în Medicină, care ar putea verifica modul de prestare a serviciilor medicale.

6. Totodată, reclamantul a susținut că neasigurarea sa cu poliță de asigurare medicală obligatorie constituie o formă de discriminare și o încălcare a drepturilor sale fundamentale, invocând în acest sens art. 14 și art. 17 din Convenția

Europeană a Drepturilor Omului, Legea nr. 121 din 25 mai 2012 cu privire la asigurarea egalității, precum și prevederile Legii nr. 1585 din 27 februarie 1998.

7. Reclamantul a făcut trimitere și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, susținând că persoanele deținute continuă să beneficieze de drepturile și libertățile fundamentale, cu excepția dreptului la libertate, iar restrângerea drepturilor fundamentale doar în temeiul statutului de deținut este inadmisibilă.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

8. Prin hotărârea din 7 noiembrie 2023 a Judecătoriei Orhei, sediul central, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Anatoli Jurcov împotriva Penitenciarului nr. 17 Rezina, cu privire la obligarea asigurării cu poliță medicală și repararea prejudiciului moral.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

9. La 13 noiembrie 2023, Anatoli Jurcov a declarat apel împotriva hotărârii din 7 noiembrie 2023 a Judecătoriei Orhei, sediul central.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

10. Prin decizia din 11 februarie 2025 a Curții de Apel Nord, s-a respins apelul declarat de Anatoli Jurcov și s-a menținut hotărârea din 7 noiembrie 2023 a Judecătoriei Orhei, sediul central.

11. În motivarea soluției, instanța de apel a constatat că prima instanță a determinat corect raportul juridic dedus judecării, a stabilit și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, a apreciat probele prezentate în mod complet și obiectiv, iar hotărârea pronunțată este legală și întemeiată.

12. În context, cu privire la pretenția privind obligarea asigurării cu poliță medicală, instanța de apel a reținut că, prin Legea nr. 175 din 27 septembrie 2018, noțiunea de „poliță de asigurare” din Legea nr. 1585 din 27 februarie 1998 a fost substituită cu noțiunea de „statut de persoană asigurată”. Prin urmare, calitatea de persoană asigurată nu se mai confirmă prin eliberarea unei polițe de asigurare obligatorie de asistență medicală.

13. Instanța de apel a mai reținut că Penitenciarul nr. 17 Rezina nu are competența de a acorda statutul de persoană asigurată sau de a elibera poliță de asigurare medicală, evidența persoanelor fizice în sistemul asigurării obligatorii de asistență medicală fiind ținută de Compania Națională de Asigurări în Medicină.

14. Totodată, instanța de apel a menționat că dreptul condamnaților la asistență medicală este garantat de stat, aceștia beneficiind în mod gratuit de asistență

medicală și medicamente în volumul stabilit de Programul unic al asigurării obligatorii de asistență medicală, în conformitate cu legislația în vigoare.

15. Instanța de apel a reținut că asistența medicală a deținuților în instituțiile penitenciare este reglementată de Codul de executare, Statutul executării pedepsei de către condamnați și Regulamentul cu privire la organizarea asistenței medicale deținuților în instituțiile penitenciare, aprobat prin Ordinul Ministerului Justiției nr. 343 din 29 decembrie 2022.

16. În acest sens, instanța de apel a constatat că deținuții beneficiază gratuit de asistență medicală și medicamente în volumul stabilit de Programul unic, indiferent dacă au atins sau nu vârsta de pensionare, iar controlul calității și siguranței activităților medicale din penitenciare este exercitat de Direcția medicală a Administrației Naționale a Penitenciarelor.

17. Cu privire la prejudiciul moral solicitat, instanța de apel a reținut că reclamantul nu a prezentat probe care să confirme existența unui drept vătămat, caracterul ilicit al acțiunilor pârâtului, existența prejudiciului moral, legătura cauzală și vinovăția, condiții necesare pentru angajarea răspunderii delictuale.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS ȘI SOLICITĂRILE RECURRENTULUI

18. La 26 iunie 2025, prin intermediul poștei, Anatoli Jurcov a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 11 februarie 2025 a Curții de Apel Nord, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și constatarea faptului că persoanele deținute care au atins vârsta de pensionare au dreptul la obținerea poliței de asigurare medicală obligatorie în sistemul asigurării obligatorii de asistență medicală.

19. În motivarea recursului, recurentul a invocat aplicarea eronată a normelor de drept material, susținând că, în calitate de pensionar și deținut, are dreptul la asigurare medicală obligatorie în temeiul Legii nr. 1585 din 27 februarie 1998 cu privire la asigurarea obligatorie de asistență medicală.

20. Recurentul a susținut că lipsa asigurării medicale obligatorii și a controlului exercitat de Compania Națională de Asigurări în Medicină asupra calității serviciilor medicale prestate în sistemul penitenciar ar constitui o formă de discriminare și ar afecta drepturile persoanelor deținute.

21. Totodată, recurentul a invocat că instanțele inferioare nu ar fi ținut cont de obligațiile statului de a proteja sănătatea și bunăstarea persoanelor aflate în detenție, precum și de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind menținerea drepturilor fundamentale ale persoanelor private de libertate.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

22. Art. 431 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători”.

23. Art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel”.

24. Art. 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen; d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

25. Art. 442 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432. Instanța invocă, din oficiu, neatragera în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre.

(2) În recurs nu pot fi administrate noi probe, cu excepția celor care dovedesc cheltuielile de judecată și despăgubirile menționate la art. 372 alin. (3). Aprecierea probelor dată de prima instanță și de instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeinic art. 432 alin. (1) lit. e) sau în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului, prevederile art. 372 se aplică în mod corespunzător”.

26. Art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat”.

27. Art. 440 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților”.

MOTIVAREA INSTANȚEI

28. Cu referire la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată reține că decizia integrală a fost notificată recurentului, prin poștă (f.d.144), la 22 mai 2025, iar cererea de recurs a fost depusă la 26 iunie 2025, în termenul prevăzut de lege.

29. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și art. 432 din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție verifică legalitatea deciziilor instanțelor de apel prin prisma temeiurilor prevăzute de lege, iar potrivit art. 433 alin. (1) lit. f), recursul este inadmisibil dacă este vădit neîntemeiat.

30. Potrivit cadrului legal și jurisprudenței constante, recursul nu constituie o a treia jurisdicție de fond, ci o cale extraordinară de atac destinată examinării legalității hotărârii instanței de apel în limitele erorilor de drept invocate. Prin urmare, simplele critici referitoare la aprecierea probelor sau dezacordul față de concluziile instanței inferioare nu pot fundamenta admisibilitatea recursului.

31. Analizând motivele invocate în recurs, Completul de judecată constată că recurentul susține, în esență, că instanța de apel ar fi aplicat eronat normele de drept material referitoare la asigurarea obligatorie de asistență medicală, drepturile pacientului, ocrotirea sănătății și garanțiile prevăzute de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

32. Totodată, recurentul invocă faptul că, în calitate de persoană deținută care a atins vârsta de pensionare, ar avea dreptul la eliberarea poliței de asigurare medicală obligatorie, iar neacordarea acesteia ar constitui o formă de discriminare și ar lipsi serviciile medicale din penitenciar de controlul exercitat de Compania Națională de Asigurări în Medicină.

33. Examinând aceste argumente, Completul reține că instanța de apel a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe și a dat o apreciere corespunzătoare raportului juridic dedus judecății, normelor de drept aplicabile și probelor administrate în cauză.

34. Instanța de apel a reținut corect că, prin modificările operate prin Legea nr. 175 din 27 septembrie 2018, noțiunea de „poliță de asigurare” din Legea nr. 1585 din 27 februarie 1998 a fost substituită cu noțiunea de „statut de persoană asigurată”, iar calitatea de persoană asigurată nu se mai confirmă prin eliberarea unei polițe de asigurare obligatorie de asistență medicală.

35. De asemenea, instanța de apel a constatat întemeiat că Penitenciarul nr. 17 Rezina nu are competența de a acorda statutul de persoană asigurată sau de a elibera poliță de asigurare medicală, evidența persoanelor fizice în sistemul asigurării obligatorii de asistență medicală fiind ținută de Compania Națională de Asigurări în Medicină.

36. Completul reține că instanța de apel a analizat și cadrul normativ special aplicabil persoanelor condamnate, indicând că dreptul acestora la asistență medicală este garantat de stat, iar persoanele deținute beneficiază în mod gratuit de asistență medicală și medicamente în volumul stabilit de Programul unic al asigurării obligatorii de asistență medicală, în condițiile legislației execuțional-penale și ale actelor normative speciale.

37. Prin urmare, instanța de apel a concluzionat justificat că lipsa eliberării unei polițe de asigurare medicală, ca document distinct, nu echivalează cu lipsirea recurentului de dreptul la asistență medicală și nu justifică obligarea Penitenciarului nr. 17 Rezina la emiterea unui act care nu intră în competența sa legală.

38. Totodată, Completul constată că argumentele recurentului privind calitatea serviciilor medicale acordate în sistemul penitenciar, lipsa unui control suficient și necesitatea unor examinări medicale suplimentare exced obiectului prezentei cauze, care vizează obligarea asigurării cu poliță medicală și repararea prejudiciului moral, fără ca prin recurs să fie demonstrată existența unei erori de drept comise de instanța de apel în soluționarea acestor pretenții.

39. Cu privire la prejudiciul moral, instanța de apel a reținut că reclamantul nu a prezentat probe care să confirme existența unui drept vătămat prin fapta ilicită a pârâtului, existența prejudiciului moral, legătura cauzală și vinovăția, condiții necesare pentru angajarea răspunderii delictuale.

40. Completul consideră că această concluzie este conformă cadrului legal aplicabil, întrucât simpla invocare a unei pretinse încălcări a drepturilor nu este suficientă pentru acordarea prejudiciului moral, în lipsa demonstrării condițiilor răspunderii civile delictuale.

41. În acest context, Completul constată că recurentul nu indică o normă de drept material interpretată sau aplicată eronat de instanța de apel într-o manieră care să justifice casarea deciziei contestate și nici nu demonstrează existența unei erori de drept relevante în sensul art. 432 din Codul de procedură civilă.

42. Argumentele invocate în recurs reiau, în esență, poziția expusă în fața instanțelor inferioare și exprimă dezacordul recurentului cu soluția adoptată, fără a combate raționamentul juridic al instanței de apel privind inexistența obligației Penitenciarului nr. 17 Rezina de a elibera poliță medicală și lipsa temeiurilor pentru repararea prejudiciului moral.

43. Or, potrivit art. 442 alin. (2) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu reexaminează circumstanțele de fapt stabilite de instanțele inferioare și nu substituie aprecierea acestora cu o nouă apreciere proprie, în lipsa demonstrării unor erori de drept care să se încadreze în temeiurile de casare prevăzute de lege.

44. În ansamblu, motivele invocate în recurs nu relevă existența temeiurilor prevăzute de art. 432 din Codul de procedură civilă, ci tind la o nouă examinare a fondului cauzei și la reevaluarea aceluiași argumente care au fost deja analizate de instanța de apel.

45. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Declară inadmisibil recursul declarat de Anatoli Jurcov împotriva deciziei din 11 februarie 2025 a Curții de Apel Nord.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Ion Munteanu